

**“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (I Petru 2, 9)**

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (New York City) Buletin parohial

Nr. 34 / 2022 Buletin trimestrial

Emigrația română în America. Cine a fost de fapt primul român care a ajuns în SUA?

Mișcarea migratorie europeană din secolul al XIX-lea către Statele Unite ale Americii a început aproape imediat după înfrângerea lui Napoleon și restaurarea păcii în Europa, în anul 1815. Următorul secol a fost martorul unui gigantic flux uman (peste 38 de milioane de emigranți) revărsat din toate colțurile Europei spre Lumea Nouă.

Primul val masiv de emigrări s-a produs în perioada 1830-1865, atingând nivelul maxim în anii 1847-1848 și purtând peste Atlantic țărani și lucrători irlandezi, germani de pe Rinul superior și englezi din ținuturile nordice ale Insulelor Britanice. Un al doilea curent a adus spre țărmurile Americii fermieri și muncitori agricoli englezi însoțiți de familiile lor, țărani germani din Prusia și Saxonia și scandinavi din șesurile Danemarcei, sudul Suediei și văile interioare ale Norvegiei, acoperind perioada 1860-1890, cu intensitate maximă în anul 1882.

În a treia perioadă, cuprinsă între 1890-1914, două regiuni geografice distincte și-au amestecat torențele diferite către America de Nord: unul din bazinul Mediteranei, format din lucrători agricoli din Italia, Grecia și țările Orientului Apropiat, și celălalt, din Europa răsăriteană, ponderea majoritară reprezentând-o emigrația țărănească din Polonia, Rusia și Austro-Ungaria.

Ținuturile locuite de români au experimentat acest fenomen spre sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Din punctul de vedere american, această emigrație se încadrează în ceea ce ei numesc valul noii emigrații, val care include grupurile etnice din estul și centrul Europei, cum ar fi: polonezii, cehii, slovacii, sârbii, maghiarii, rușii, grecii, bulgarii, românii, aromânii (macedo-românii) și alții. Acest nou val a fost deosebit, începând din 1882, de ceea ce autoritățile americane au numit vechea emigrație din vestul și nordul Europei, care a atins apogeul înaintea Războiului Civil (1861-1865).

Cine a fost de fapt primul român care a ajuns în Statele Unite ale Americii?

Emigrația românească are propria ei istorie, care este în general destul de bine cunoscută, dar care are încă și multe aspecte neelucidate. Vreme îndelungată, istoriografia românească l-a socotit pe George Pomuț ca fiind cel dintâi român care a pășit pe pământul american, în jurul anului 1850. Aproximativ în jurul aceleiași date este semnalată și prezența unor români în rândurile celor care se angrenaseră în goana nebună după aur, fără să cunoaștem însă prea multe detalii despre ei sau despre acțiunile lor. Unii autori vorbesc, fără ca afirmațiile lor să poată fi dovedite documentar, despre un vas cu 120 de români care ar fi plecat, în anul 1856, din portul Constanța, cu destinația Cali-

fornia.

Se pare că vasul a naufragiat în sudul Californiei, în ținutul Ensenada din Mexic, iar pasagerii lui ar fi renunțat la mirajul aurului californian și au format aici o colonie care, spre sfârșitul Primului Război Mondial, a ajuns la aproximativ 2.300 de locuitori. Aceștia trăiau izolați de comunitățile românești din America de Nord și vorbeau o limbă română amestecată cu multe cuvinte spaniole.

În tradiția orală a românilor din Statele Unite s-a vorbit în perioada de început a emigrației de un haiduc din Muntenia, care ar fi reușit pe la anul 1800 să scape de urmărirea puterii și să ajungă apoi în America, stabilindu-se în Mississippi.

Cercetătorul Demetrius Dvoichenko-Markov a descoperit în corespondența savantului american Benjamin Franklin informații care-l indică pe preotul ortodox Samuilă Damian, preot din Transilvania aparținând Bisericii Greco-Ortodoxe, ca fiind primul român ajuns în America în jurul anului 1750. Această informație a fost preluată de Paul Cernovodeanu în articolul „Un transilvănean prieten cu Benjamin Franklin”, publicat în revista „Magazin istoric” în anul 1970. Potrivit informațiilor lui Franklin, regăsite într-o scrisoare către doctorul John Lining din Charleston, Carolina de Sud, preotul român a plecat din Transilvania cu intenția de a face înconjurul lumii. În Statele Unite el s-a împrietenit cu distinsul om politic și cercetător american, de la care a învățat folosirea electricității, efectuând, în diferite localități americane, experiențe cu butelia Leyda.

Din Statele Unite, Samuilă Damian s-a îndreptat spre Jamaica, de unde i-a scris prietenului său american, arătându-i că trăiește de pe urma experimentelor, cerându-i câteva butelii și dezvăluindu-i intenția de a se îndrepta spre Havana, apoi spre Mexic, iar de acolo spre Manila, China, India, Persia, Turcia și apoi să revină în propria sa țară. Lipsa altor vești de la preotul român l-au făcut pe Franklin să presupună că acesta a fost sechestrat pe undeva sau a murit.

O parte a revoluționarilor europeni se refugiază, după 1848, în Statele Unite

Prezența mai multor români în Statele Unite este menționată în timpul Războiului Civil (1861-1865), când mai multe state de pe coasta Oceanului Atlantic și din Nord au pornit un război contra statelor americane din Sud, deoarece acestea din urmă nu voiau să desființeze sclavia. În timpul evenimentelor militare, români ca Gheorghe (George) Pomuț, Nicolae Dunca, Emanoil Boteanu, Eugen Alcaz, Ilarie Mîtreă, Ion Cergheți, Ion Munteanu și Eugen Ghika au devenit cunoscuți în America. Relatările istorice ale vremii arată că, dintre aceștia, doi s-au distins prin fapte deosebite, intrând în analele istoriei Statelor Unite: Nicolae Dunca și George Pomuț.

Cu siguranță, numărul emigranților români care și-au părăsit locurile de baștină în perioada de după revoluția de la 1848 a fost mai mare, deși nu toți s-au implicat în viața politică americană, cum a fost cazul celor pomeniți mai sus. Identificarea lor și numărul aproximativ sunt greu de stabilit din două motive: pentru că există numai surse americane și pentru că aceste surse includ românii printre emigranții din Imperiul Habsburgic (până în 1867) sau din Austro-Ungaria (din 1867) fără a menționa originea lor etnică. Istoricii apreciază însă că această primă etapă a imigrărilor românești în SUA, redusă din punct de vedere numeric la câteva zeci de persoane, poate fi înscrisă în fenomenul general european al vremii, anume

refugiarea unei părți a revoluționarilor din Europa în Statele Unite după înăbușirea revoluției de la 1848, în condițiile declanșării unei prigoane generale anti-revoluționare în toate colțurile bătrânului continent. Bineînțeles, numărul acestor imigranți a fost cu mult mai mic în comparație cu cele două milioane de irlandezi și germani care au emigrat în America între 1850-1860, însă experiența trăită a fost practic aceeași.

În perioada 1881-1900, emigrația din România spre SUA a fost în marea majoritate evreiască, emigrarea primului grup de evrei din România fiind înregistrată în 1872. În toată această perioadă au emigrat în America un număr de aproape 20.000 de evrei.

În ceea ce-i privește pe românii din Regat, numărul lor a fost așa de mic încât au fost trecuți de autoritățile americane în registrele de evidență ale emigrației la rubrica din alte țări, iar de autoritățile canadiene, laolaltă cu bulgarii.

Stabilirea numărului exact al celor plecați în SUA înainte de Primul Război Mondial, o sarcină dificilă

Momentul exact al începutului „adevăratei” emigrații românești este destul de greu de stabilit. Totuși, specialiștii consideră că acest fenomen a început la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, odată cu emigrarea susținută a românilor din ținuturile aflate sub stăpânirea austro-ungară: Transilvania, Bucovina și Banat. Anul începutului acestei mișcări a fost stabilit ca fiind 1895.

Există însă dificultăți reale cu privire la stabilirea numărului românilor care au emigrat în perioada anterioară Primului Război Mondial peste Ocean. Acest fapt îl constata încă din anul 1913 Ioan Iosif Șchiopu. El este cel care recunoaște imposibilitatea stabilirii cu exactitate a numărului românilor plecați în America, motivul principal fiind acela că nu s-au făcut încercări serioase, temeinice, de culegere de date statistice în această direcție. Din această cauză sunt explicabile diferențele care apar între diferite cifre avansate în presa vremii (de la 50.000 la 200.000), cu atât mai mult cu cât ele sunt „rezultatul unor socoteli și combinații care, în cele mai multe cazuri, n-au niciun temei”.

Dintre cauzele care fac imposibilă stabilirea unui număr cât mai exact al emigranților de origine română din Statele Unite, Ioan Iosif Șchiopu amintește: migrația continuă a muncitorilor dintr-un oraș în altul, determinată de piața forței de muncă; stadiul incipient al organizării vieții socio-culturale și religioase a emigranților, care nu permite alcătuirea unei statistici exacte, cu atât mai mult cu cât cele 80 de societăți culturale abia reușiseră să înregistreze un număr de 2.000 de membri și cam tot atâția făceau parte, în anul 1913, din cele 12 parohii ortodoxe și greco-catolice; stabilirea majorității românilor în mari centre industriale, cu sute de mii de locuitori, făcea ca „orice încercare de numărătoare românească să întâmpine greutăți de neînving”; sursa cea mai sigură pentru alcătuirea unei statistici o constituiau rapoartele Biroului Central de Emigrare al Statelor Unite. Însă nici aceste date nu sunt absolut exacte, din mai multe motive: 1) registrele vapoarelor se alcătuiesc pe baza declarațiilor scrise sau verbale ale călătorilor; 2) autoritățile maghiare care emiteau documentele de călătorie pentru majoritatea românilor aveau tendința de a maghiariza numele emigranților.

În rapoartele statistice americane, din pricina numărului mic, emigranții români apar ca o subdiviziune specială abia din anul 1899. Pornind de la datele oficiale, Ioan Iosif Șchiopu susține că în anul 1899 au intrat în SUA 96 de emigranți români, în 1900 – 398, 1901 – 761,

1902 – 2033, 1903 – 4.740, 1904 – 4.364. Dar până în anul 1903 rapoartele nu menționează țara de proveniență a emigranților români. Raportul din 1903 precizează că din cei 4.740 de emigranți români, 4.173 erau din Austro-Ungaria, 514 din România și 53 din alte țări.

Începând cu anul 1905 numărul emigranților români crește constant și, în consecință, rapoartele statistice oficiale încep să dea o mai mare importanță elementului românesc, înregistrând nu numai țara de origine, ci și sexul, ocupația sau gradul de cultură.

1920: peste 100.000 de persoane născute pe teritoriul României Mari

Potrivit datelor avute la îndemână, în intervalul 1899-1920, un număr de 137.682 de emigranți români au fost admiși pe teritoriul Statelor Unite ale Americii. Iar dintre aceștia, în același interval, 49.206 (35,73%) au revenit în țară. Recensământul efectuat în SUA în anul 1920 consemnează, de asemenea, un număr de 29.347 persoane născute pe tărâm american, care aveau ca limbă maternă limba română. Mai mult, în anul 1920, în Statele Unite se aflau 102.823 de persoane născute pe teritoriul României reconfigurat după Primul Război Mondial.

Christine Avghi Galitzi, într-o lucrare publicată în 1929, estima că, dintre românii ajunși în America, 4,9% erau din România, 86,9% din Transilvania, Bucovina și Banat, iar 8,2% din Macedonia, Grecia, Bulgaria, Serbia și din alte zone.

Nu dorim să mai insistăm asupra numărului emigranților pentru simplul motiv că aceste cifre au o valoare relativă; și aceasta, din mai multe cauze: până în 1898, românii nu figurau ca națiune în registrele biroului de emigrări, ei fiind înregistrați fie la rubrica Austro-Ungariei (transilvănenii, bucovinenii și bănățenii), fie la alte naționalități (cei din Regat). La recensămintele din 1911 și 1921 făcute după criteriul naționalității, în mod inexplicabil, românii sunt contopiți cu bulgarii, apărând în aceeași coloană.

Din 1923, când începe să se utilizeze drept criteriu pentru catalogare țara de origine, pe de o parte se utilizează împărțirile administrative anterioare Primului Război Mondial, iar pe de altă parte nu se indică naționalitatea emigrantului, ci doar țara de origine. Oricum, cel mai mare număr al emigranților de după 1895 venea din vestul și centrul Transilvaniei, în special din regiunea Făgărașului, apoi Sibiu, Alba Inferioară, Târnava Mare, Satu Mare, Sălaj, Bihor și Arad.

În România, la fel ca în Austro-Ungaria, emigrația nu beneficia de îndrumarea sau sprijinul statului, ci se reducea, în ultimă instanță, la o decizie personală la baza căreia stătea un complex de cauze.

Pr. Prof. Dr. Univ. Gabriel Gârdan ([text preluat de pe site-ul: www.historia.ro](http://www.historia.ro))

Istoria Bisericii Ortodoxe (scurtă cronologie)

Biserica Ortodoxă este Biserica întemeiată de către Isus Hristos și apostolii săi. Își are începutul în ziua Cincizecimii prin pogorârea Duhului Sfânt în anul 33 după Hristos. Este cunoscută (în special în Occidentul contemporan) ca *Biserica Ortodoxă Răsăriteană*, sau ca *Biserica Greco-Ortodoxă*. Mai este numită și *Biserica Ortodoxă Sobornicească*, *Biserica*

Creștin Ortodoxă, Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolească (după cum spunem în Crez), *Trupul lui Hristos, Mireasa lui Hristos* sau simplu: *Biserica*.

Istoria Bisericii este o parte importantă a credinței creștine ortodoxe. Creștinii ortodocși se definesc în mod deosebit prin continuitatea lor cu cei care au trăit înaintea lor, aceia care au fost primii care au primit și propovăduit adevărul lui Iisus Hristos lumii, cu aceia care au ajutat la formularea și exprimarea formulelor și cultului de credință, și cu aceia care au continuat să urmeze neschimbată, dar totuși tot timpul dinamică, Sfânta Tradiție a Bisericii Ortodoxe.

Numele de Ortodoxie vine din limba greacă, de la *optho* (*ortho* - drept, corect) și *doxa* (*doxa* - slăvire sau, într-un înțeles mai general, opinie), traducându-se, deci, literal „dreapta-slăvire”, cu înțelesul de „credință, opinie corectă”, sau „dreapta-credință”. Fundamentele teologiei creștine ortodoxe au fost stabilite la primele șapte sinoade ecumenice, ținute între secolele al IV-lea și al VIII-lea.

Episcopii Bisericii Ortodoxe trasează o neîntreruptă succesiune apostolică, provenind de la primii apostoli înșiși, motiv pentru care consacrarea lor provine în ultimă instanță de la însuși Domnul Iisus Hristos. Toți episcopii Bisericii, indiferent de titlurile lor, sunt egali în slujirea lor sacramentală. Diferitele titluri pe care ei le au sunt administrative (necesare pentru buna chivernisire a treburilor Bisericii) sau onorifice în esența lor. La un sinod ecumenic, fiecare episcop poate da un singur vot, fie că este patriarh ecumenic sau un simplu episcop vicar (deci fără scaun episcopal). În această privință nu poate deci exista o echivalență cu Biserica Romano-Catolică, în care învățătura despre primatul papal permite unui papă să intervină de o manieră unilaterală în treburile Bisericii.

Prin succesiunea sa apostolică, Biserica transmite astăzi credința Bisericii dintotdeauna, primită de Apostoli de la Domnul Iisus Hristos. Nimic nu este adăugat sau scos din "credința dată sfinților, odată pentru totdeauna" (Iuda 3). De-a lungul istoriei numeroase erezii au atacat Biserica, și la acele timpuri și contexte concrete Biserica a făcut enunțuri dogmatice (în special cu ocazia sinoadelor ecumenice), uneori dezvoltând într-un limbaj nou ce s-a crezut dintotdeauna de către Biserica, cu scopul de a opri răspândirea ereziilor și chemând la pocăință pe aceia care au sfâșiat Trupul lui Hristos. Prima astfel de mărturisire de credință a fost Crezul niceo-constantinopolitan, care afirmă: *Cred într-o una sfântă, sobornicească (catholică) și apostolească ([apostolică]) Biserica*.

Structura actuală a Bisericii Ortodoxe

În zilele noastre, Biserica Ortodoxă este alcătuită din paisprezece sau șaptesprezece Biserici autocefale și cinci Biserici autonome, numite uneori și jurisdicții. Bisericile autocefale se autoguvernează în toate lucrările lor, în timp ce întâistătătorii Bisericii autonome trebuie să fie confirmați de către una din Bisericile autocefale, de obicei de Biserica-Mamă. Toate aceste Biserici se găsesc în comuniune deplină, având aceeași credință și aceleași practici. Ocazional, au avut loc rupturi ale comuniunii, datorate diferitelor probleme apărute de-a lungul timpului, dar în general ele au fost de scurtă durată, neajungându-se la schismă sau ruptură totală. Patriarhia Bisericii din Constantinopol este cunoscută și sub numele de *Patriarhia Ecumenică*, întâistătătorul acesteia fiind *primus inter pares* ("primul între egali") în rândul episcopilor întregii Biserici Ortodoxe; Patriarhia

Ecumenică are însă același statut ca și celelalte Biserici autocefale și autonome.

Biserici Autocefale: Patriarhia Constantinopolului, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei, Patriarhia Ierusalimului, Patriarhia Moscovei și a toată Rusia, Patriarhia Sârbă, Patriarhia Română, Patriarhia Bulgariei, Patriarhia Georgiei, Biserica Ciprului, Biserica Greciei, Biserica Poloniei, Biserica Albaniei, Biserica Cehiei și Slovaciei, Biserica Ortodoxă din America (declarată autocefală în 1972 de către Rusia, este oficial recunoscută ca autocefală doar de Moscova, Bulgaria, Georgia, Polonia, Cehia și Slovacia. În rest este considerată doar autonomă. Întâi-stătătorul ei are titlul de Mitropolit Primat), Biserica Ucrainei (recunoscută ca autocefală în ianuarie 2019 de către Patriarhia Ecumenică, dar nerecunoscută de către toate Bisericile autocefale), Biserica Macedoniei de Nord sau Arhiepiscopia Ohridei (autocefalie acordată în anul 2022 de către Patriarhia Serbiei, confirmată de Patriarhia Ecumenică).

Biserici Autonome

Sub jurisdicția Patriarhiei Constantinopolului: Biserica Finlandei, Biserica Estoniei (Autonomie recunoscută de către Constantinopol, dar nu de către Moscova). Sub jurisdicția Patriarhiei Ierusalimului: Biserica Muntelui Sinai. Sub jurisdicția Patriarhiei Moscovei: Biserica Letoniei, Biserica Ucrainei (Autonomie recunoscută de către Moscova, dar nu de către Constantinopol), Biserica Japoniei (Autonomie recunoscută de către Moscova, dar nu de către Constantinopol), Mitropolia Republicii Moldova. Sub jurisdicția Patriarhiei Române: Mitropolia Basarabiei (Autonomie recunoscută de către București, dar nu de către Moscova).

Biserici din diaspora americană

Sub jurisdicția Patriarhiei de Constantinopol: Episcopia Ortodoxă Carpato-Rusă din America, Mitropolia Ortodoxă Ucraineană din Canada, Mitropolia Ortodoxă Ucraineană din SUA; sub jurisdicția Patriarhiei Alexandriei: Arhiepiscopia Ortodoxă a Antiohiei din America de Nord; sub jurisdicția Patriarhiei Române: Mitropolia Ortodoxă Română a celor Două Americi; sub jurisdicția Patriarhiei Moscovei: Biserica Ortodoxă Rusă din SUA, Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei—ROCOR); sub jurisdicția Patriarhiei Sârbe: Biserica Ortodoxă Sârbă din Nordul și Sudul Americii; sub jurisdicția Patriarhiei Bulgare: Episcopia Ortodoxă Bulgară din SUA, Canada și Australia; sub jurisdicția Patriarhiei Georgiei: Biserica Ortodoxă Georgiană.

Pildă de folos

Odată, un batrân a fost întrebat:

- Părinte, învață-mă cea mai puternică rugăciune pentru că începe postul. Eu mă rog, mă rog, dar Dumnezeu nu mă aude. Acum că începe și postul aș vrea să am inima liniștită. Batrânul, zâmbind, i-a răspuns:

- Doi oameni erau pe o insulă pustie și nu puteau să primească ajutor de nicăieri. Și s-au rugat, fiecare cât a putut mai bine. Mai întâi de toate, aveau nevoie de mâncare. S-au rugat și Dumnezeu a trimis mâncare unuia din belșug, iar celuilalt deloc. Apoi aveau nevoie de un loc

în care să se adăpostească de vreme. Unul a găsit o peșteră confortabilă, iar celălalt nimic. Pentru a pleca de pe insula era nevoie de o barcă. Unul a găsit o astfel de barcă la mal, iar celălalt, nu. Când cel care a găsit barca a vrut să se urce în ea și să plece de pe insulă, s-a gândit că prietenul său se află în aceeași nenorocire și a decis să-l ia cu el.

Când au plecat de pe insulă, cel dintâi l-a întrebat pe celălalt: „De ce, indiferent ce i-am cerut lui Dumnezeu, Dumnezeu mi-a dat, dar tie nu?”

Celălalt a răspuns: „Dumnezeu mi-a dat tot ce i-am cerut, pentru că în toată aceasta vreme - am cerut doar un singur lucru: Să te ajute pe tine!”

Cea mai puternică rugăciune în post este iubirea aproapelui!

Fii bun și vei avea pe Dumnezeu în inimă!

DIN VIATA PAROHIEI

Botezuri

Arianna Isabelle, fiica lui Lorena & Nicholas Tavolacci

Noah Andrei, fiul Ionela & Eric Thomas
Leonardo Alexander, fiul lui Roxana & Xin Wu

Maria Athina, fiica lui Elena & Haralambie Babu

Înmormântări

Jeana Hinoveanu
Vasilica Dumitrescu
Primrose Pânzaru

Parastase & pomeniri

Georgeta Lasc, parastas pentru tata Gheorghe și cei adormiți din familie;

Corina Covrig, parastas pentru soțul Teodor;
Florentina Cornelia Anghel, parastas pentru părinți, Arsenie și Rada;

Maria Ciugulea, parastas pentru părinți;

Teodor & Carmen Nastu, parastas pentru fiica Diana Maria;

Cristian & Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip și cei adormiți din familie;

Michael Agrocosteia, parastas pentru părinți;

Corneliu Tatu, parastas pentru soție și cei adormiți din familie;

Eugen Ianoș, parastas pentru mama Maria;

Dr. Florin Șchiopu & familia, parastas pentru tata Ioan și cei adormiți din familie;

Carmen Petre, parastas pentru soțul Gheorghe și cei adormiți din familie;

Stela Mila, parastas pentru soțul Haralambie și cei adormiți din familie;

Eugenia Grabovan, parastas pentru tata Dionisie și fratele Vladimir și toți cei adormiți din familie;

Culețu Răția, pomenire pentru cei adormiți din familie;

Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, pomenire cei adormiți din familie;

Matei Varga, parastas pentru mama;

Andrea Florea, parastas pentru cei adormiți din familie;

Dr. Cristian Ștefan parastas pentru soția Dr. Ancuța Mirela;

John & Simona Bindela, parastas pentru tata Andrei.

Situația financiară pe anul 2022

Venituri: **158,943.71**

Cheltuieli curente: **141,409.78**

Cheltuieli capitale: **15,600** (schimbare boiler)

Total cheltuieli: **157,009.78**

Alese mulțumiri se cuvin celor care au donat masa de hram și masa de Sf. Nicolae:

Masa de hram: Măriuca Brâncoveanu & Viorel Popescu; Dumitru & Victoria Ionescu, Rodica Chiacu, Virginica Pundichi, Luminița Culețu, Eugenia Grabovan, Dr. Florin Șchiopu, Dumitru Babu, Bogdan & Svetlana

Chintea, Anda Salgău, Veronica Minciună, Viorica Olar, Rodica Petrișor.

Masa de Sf. Nicolae: Elisabeta Mila, Simona & John Bindela.

Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar: Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller, Cornelia Bațu, Petrina Dawson, Hristu & Violeta Șunda, Sanda Bogdan.

Mulțumim celor care au făcut donații substanțiale (peste 1000\$): Dr. Florin Șchiopu, Tudor & Carmen Nastu (în memoria fiicei Diana); Constantin & Floarea Florescu (în memoria pr. Florian Gâldău), John & Simona Bindela, Măriuca Brâncoveanu & Viorel Popescu, Dr. Ilmana Fulger, Mila Elisabeta.

Mulțumim familiei Marilis & Robert Panullo Șoitu și doamnei Mariana Șoitu pentru donarea **cadourilor de Crăciun** pentru copilașii din parohie.

Mulțumiri doamnei Violeta Șunda (președinta Consiliului parohial) și doamnei Carmen Fenghea (vicepreședinta Reuniunii de Doamne) precum și tuturor doamnelor și domnilor care au ajutat atât în bucătărie cât și la servirea meselor organizate la biserică.

CONVOACARE

În conformitate cu *Statutul și Regulamentele Episcopiei Ortodoxe Române din America* (Art. IX, secț. 25), prin prezenta convocăm:

Adunarea generală a Parohiei „Sf. Mare Mc. Dumitru”, Duminică, 05 februarie 2023, ora 12:00 PM

cu următoarea ordine de zi:

- 1) Rugăciunea „*Împărate ceresc*”;
- 2) Apelul nominal al membrilor pe anul 2022;
- 3) Constituirea biroului (prezidiul): un secretar (secretarul Consiliului Parohial), doi controlori ai voturilor;
- 4) Citirea procesului-verbal al ultimei ședințe a Consiliului Parohial;
- 5) Prezentarea, discutarea și aprobarea rapoartelor anuale: preotul paroh; președinta Consiliului Parohial, președinta Reuniunii de Doamne, casierul, controlorii;
- 6) Discutarea și aprobarea Bugetului pentru anul 2023;
- 7) Alegerea noului Consiliu Parohial;
- 8) Alegerea delegaților și a supleanților la Congresul Episcopiei;
- 9) Încheierea Adunării;
- 10) Rugăciunea de încheiere.